

GRANTCHESTER

2

Sidney Chambers

EN DE

GEVAREN

VAN DE

NACHT

James Runcie

A scenic view of a village with stone houses and a church tower, set against a backdrop of green hills and a cloudy sky. The houses are multi-story with gabled roofs and some have lit windows. A church tower with a dark roof is visible on the left. The hills in the background are covered in green grass and some trees, with a layer of mist or low clouds hanging over the landscape.

GRANTCHESTER

2

Sidney Chambers

EN DE

GEVAREN

VAN DE

NACHT

James Runcie

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

De gevaren van de nacht

De schemering daalde neer op het dorp Grantchester. De parochianen staken hun open haarden aan, trokken de gordijnen dicht en deden hun deuren op slot tegen de gevaren van de nacht. De duisternis buiten was een *memento mori*, een nachtelijke voorbode van dat sombere land vanwaar geen enkele reiziger terugkeert. Maar dominee Chambers voelde geen angst. Hij hield van de winteravonden.

Het was 8 januari 1955. In de verte lag Cambridge. Het stadje zag er onder het betoverende maanlicht bijna tweedimensionaal uit en de silhouetten van de universiteitsgebouwen tekenden zich af tegen de donkere hemel als illustraties uit een sprookjesboek. Sidney stelde zich prinsessen voor die waren opgesloten in torens, ridders die aan gevaarlijke avonturen door donkere bossen begonnen en houthakkers die ervoor zorgden dat er genoeg voorraad was om de vuren in grote middeleeuwse zalen gaande te houden. De rivier de Cam leek verdwaald in de tijd, het bevroren oppervlak bedekt door afgevallen takken, verspreid liggende twijgjes en dode bladeren. De sneeuw die op Clare Bridge viel, zorgde ervoor dat de veertien stenen bollen op de brugleuningen eruitzagen als sneeuwballen die door een reus op een maquette van een Engelse universiteit waren achtergelaten. Verder naar het zuiden, voorbij het wit geworden grasveld, kreeg het magnesiumhoudende kalksteen waaruit de King's College Chapel was opgetrokken, extra glans door de sneeuw op het dak en op de spitsen van de torentjes. De wind blies om de hoeken van het gebouw en wierp witte vlagen tegen de daklijsten en de raamkozijnen. Het was donker achter de glas-in-loodramen,

alsof ze wachtten tot er iets zou gebeuren – een nieuwe reformatie, een luchtaanval, of zelfs het einde van de wereld. De stilte van de nacht werd alleen doorbroken door het geluid van een passerende auto, de schreeuw van een dronkaard en de voetstappen van de universiteitssurveillanten die hun ronde deden. Stalactieten klampten zich vast aan de dakgoten van Corpus Christi, waar Sidney lesgaf. Er gleden zware plakATEN sneeuw van de dakranden van de Old Court, ze vielen in grote hompen van de latei van de hoofdpoort. Tegen het hek leunden fietsen met rijp op de spaken. Het was een avond voor dichtgetrokken gordijnen, warme drankjes en een brandende open haard; om in je favoriete leunstoel te zitten, met een goed boek in je hand en een hond aan je voeten.

Sidney had samen met zijn goede vriend inspecteur Geordie Keating in The Eagle van een paar pinten bier genoten en was op weg naar huis. Het was na tien en de meeste studenten zaten opgesloten in hun studentenkamers. Als ze op een later tijdstip thuiskwamen, moesten ze via de portiersloge en kregen ze pas na betaling van een ‘te-laatboete’ van één shilling toegang tot hun kamer. Dat kon tot middernacht, maar daarna hield het op. De enige mogelijkheid voor de nachtbrakers om dan nog naar hun kamer terug te keren, was door in te breken. Sidney had dat gedaan toen hij student was, zo’n tien jaar voor hij dominee in Grantchester werd. Hij verschaftte zich dan toegang via Free School Lane, klauterde over de balustrade bij de St Bene’t’s Church, klom via de regenpijp omhoog naar het dak, sloop over de serre en kroop dan door een open raam in de *masters lodge* van de rector naar binnen. Al gauw na die escapade had Sidney ontdekt dat dit een bekendere route was dan hij had verwacht en dat de dochter van de rector, Sophie, vaak het raam van haar slaapkamer openhield voor wat nachtelijk vermaak. De nachtelijke beklimmingen waren in Cambridge een soort sport geworden, waarbij de studenten die zich toededen op deze illegale bergsport zich *high jinks* noemden. Er werden uien van de gelijkvormige koepel van de Divinity School gerold en paraplu’s achtergelaten

op de Tottering Tower van de Old Library, en een Canadese student aan het King's had een obsessief verlangen ontwikkeld om een kudde geiten op het dak van zijn faculteit te zetten.

De kans om te worden betrappt en van de universiteit te worden gestuurd, had Sidney er altijd van weerhouden om mee te doen, maar geruchten over architecturale bergbeklimmingen gonsden nog steeds door de collegezalen. De leiding van de universiteit had het aantal patrouilles opgeschroefd, in de hoop deze praktijken een halt toe te roepen, maar de studenten riskeerden nog steeds hun toekomstige universitaire carrière onder het mom van vrijheid en avontuur, en spraken fluisterend af om elkaar te fotograferen terwijl ze de Great Gate of Trinity, de New Tower of St John's, of de noordkant van Pembroke beklommen.

De ultieme uitdaging voor degenen die leden aan deze 'spitsmanie' was de beklimming van één van de vier achthoekige torentjes van de King's College Chapel. Valentine Lyall, die onderzoek deed op Corpus, had die nacht de leiding over de expeditie. De gevolgen zouden fataal zijn.

Sidney hoorde de commotie op King's Parade. Er was zo veel rumoer dat hij bij Bene't Street rechts afsloeg, in plaats van het gebruikelijke links af.

Lyall was een doorgewinterde nachtklimmer die op heel de universiteit bekendstond. Hij werd vergezeld door Kit Bartlett, zijn postdoctoraal student, een blonde, atletische jongen, en Rory Montague, een veel gedrongener derdejaars die was gevraagd om de expeditie voor het nageslacht op de gevoelige plaat vast te leggen.

De drie mannen gingen gekleed in coltruien en hadden gympen aan. De klim zou in twee etappes plaatsvinden, van de grond naar het dak en vervolgens van het dak naar het noordoostelijke torentje. Lyall had de leiding genomen door zijn handen tussen de steunen van de bliksemafleider te plaatsen en zich stukje bij beetje zes meter op te trekken. Hij had twee bundels touw van dertig meter over zijn schouder hangen. Hij gebruikte zijn voeten om zich tegen de muur af te zetten en omhoog te duwen,

terwijl hij zich hand over hand vastklampte en op die manier snel vorderingen maakte.

De begeleidende studenten volgden met zaklampen en na een korte pauze op een brede, aflopende richel, begonnen ze zich met hun rug tegen de ene muur en hun voeten tegen de andere langzaam in de smalle ruimte omhoog te werken. De stenen rand waar ze hun voeten tegenaan drukten, was maar tien centimeter breed. Ze klommen onder een lastige hoek. Sidney zag dat een van de studenten stopte en naar de ijzeren relingen onder zich keek. Hij bevond zich zo'n vijftien meter boven de grond en had er nog twaalf te gaan.

De surveillanten van de universiteit waren inmiddels ook ter plekke. 'Kan iemand achter hen aan gaan?' vroeg Sidney.

'Dat zou gelijkstaan aan zelfmoord,' reageerde een van de mannen. 'We wachten wel tot ze weer beneden zijn. We vermoeden dat het niet onze eigen studenten zijn. Ze moeten zich hebben verstoepd toen de bewakers hun rondje deden. Dit moet ophouden, dominee Chambers. Ze denken misschien dat het een sport is, maar wij zijn verantwoordelijk als het fout gaat.'

De klimmers verzamelden zich aan de voet van een achtkantig torentje. Sommige gedeelten waren makkelijk te beklimmen, dankzij een stenen rasterwerk dat houvast bood, maar de borstwering was duizelingwekkend hoog. Valentine Lyall begon zijn traverse rond de voet van de toren en vond een serie luchtgaten in het gesteente boven de eerste overhang. Ze waren zo'n vijftien centimeter diep en breed, zodat hij ze kon gebruiken als een korte ladder. Hij bevond zich ondertussen meer dan dertig meter boven de grond.

Hij klom naar de borstwering en naderde het beeldhouwwerk bij de top van het torentje voor hij naar beneden riep: 'Voorzichtig, jongens! De stenen zijn hier brokkelig. Zorg dat je op drie punten houvast hebt: twee handen en een voet, of een hand en beide voeten.'

Rory Montague begon bang te worden. Toen hij de tweede overhang naderde, constateerde hij dat hij over een afstand van

anderhalve meter geen houvast had. ‘Het gaat niet,’ zei hij.

‘Niet opgeven,’ drong Bartlett aan. ‘Gebruik je knieën. Blijf dicht bij de muur. Leun niet achterover.’

‘Dat doe ik ook niet.’

‘Je hoeft nog maar drie meter.’

Lyall was al bij de tweede overhang. ‘We moeten een foto maken.’

‘Niet nu,’ siste Bartlett.

‘Help me!’ riep Montague uit. ‘Ik kan niet verder.’

‘Niet naar beneden kijken.’

‘Het is pikdonker.’

Lyall scheen met zijn zaklamp naar beneden. ‘Je moet naar rechts. Daar zit een regenpijp.’

‘En als die het begeeft?’

‘Dat gebeurt niet.’

‘Hij eindigt voor de borstwering.’

‘Dat is niet zo ver meer.’

Montague riep: ‘Ik heb een touw nodig!’

‘Geef me een paar minuutjes.’ Lyall bereikte de laatste borstwering. Hij boog zich helemaal achterover, greep het ding met allebei zijn handen vast en trok zich omhoog, waarbij hij de openingen in het beeldhouwwerk gebruikte tot zijn voeten het bovenste gat hadden bereikt.

Bartlett volgde en de twee mannen gooiden een touw naar beneden. Montague ving het op en gebruikte het om het laatste stukje te beklimmen.

Sidney ging verder bij de middenbeuk van de kerk vandaan staan om het beter te kunnen zien. Hij kreeg sneeuw in zijn ogen, terwijl de hoge, verre figuren door het maanlicht en het licht van de zaklampen silhouetten waren. ‘Er is geen enkele bescherming als ze vallen,’ zei hij.

‘Ze vallen nooit,’ antwoordde een van de surveillanten.

‘Ik vermoed dat de afdaling nog veel zwaarder is.’

‘Zodra ze eenmaal weer op het dak zijn, gaan ze via de binnenkant terug – als ze tenminste een sleutel hebben.’

‘En hebben ze die?’

‘Dat zou me niet verbazen.’

‘Dus jullie wachten hen beneden op?’

‘Als ze de zolder weten te bereiken, kunnen ze zich tussen de balken verschuilen totdat ze denken dat we naar huis zijn en de kust veilig is. Afgelopen jaar zaten daar een paar jongens urenlang. We hadden de trap van buitenaf afgesloten en gewacht tot ze zo’n honger kregen dat ze zichzelf overgaven.’

‘U bedoelt dat er geen ontsnapping mogelijk is?’

‘Het is tot nu toe niemand gelukt.’

De wind ging liggen. Lyall gaf instructies aan Rory Montague. ‘Houd het touw vast wanneer je jezelf laat zakken. Gebruik de gaten om houvast te krijgen, ga dan naar links. We kunnen je niet zien, maar we voelen je wel.’

Montague begon aan de afdaling. Het leek goed te gaan, totdat hij geen houvast meer kon vinden tussen de stenen en zijn voet weggleed. Hij vloekte, zette zich van de muur af en hing nu met heel zijn gewicht aan het touw.

‘Wat ben je in vredesnaam aan het doen?!’ riep Lyall.

‘Ik heb geen houvast voor mijn voeten.’

‘Gebruik een hand. Ik houd je niet.’

‘Ik heb allebei mijn handen nodig voor het touw. Ik ben niet sterk genoeg om het met één hand te doen.’

‘Zet je voeten tegen de muur. Haal de spanning van het touw.’

‘Ik ben te ver bij het gebouw vandaan.’

Montagues linkervoet zweefde langs de zijkant van de borst-
wering en hij probeerde houvast te vinden.

Boven de afgrond begon hij heen en weer te slingeren.

Een portier schreeuwde naar boven: ‘Kom onmiddellijk naar beneden!’

Montague liet zijn handen langs het touw glijden en voelde zijn palmen branden. Zijn rechterelleboog raakte een waterspuwer die het regenwater van het dak afvoerde. ‘Laat vieren,’ zei hij.

‘Wat doe je?’ vroeg Lyall.

Montague begon aan een korte abseil aan de zijkant van het

gebouw en vond een steunpunt. Daar rustte hij even uit voor hij weer aan het touw trok.

‘Wat ben je aan het doen?!’ riep Lyall wederom. ‘Je moet het even zeggen wanneer je klaar bent met het touw, want dan kan ik mezelf losmaken en aan mijn afdaling beginnen. Ik heb het touw niet nodig.’

‘Doe ik,’ antwoordde Montague. Hij vroeg zich af waar zijn vriend Kit Bartlett was gebleven.

‘Ik leun voorover en geef je iets meer touw,’ zei Lyall. ‘We hebben genoeg. Ben je in veiligheid?’

‘Dat denk ik wel.’

‘Goed. Ik zal wel... nee... wacht... o...’

Lyall viel achterwaarts bij het gebouw vandaan, door de donkere nacht en de vallende sneeuw, langs de zwijgende waterspuwers met hun verwrongen gezichten, steeds sneller richting de grond die nooit zacht genoeg zou zijn om de dood tegen te houden.

Er klonk geen gil, alleen stilte en daarna de val en het doffe geluid van een landing zonder echo: een lacune in de tijd, slechts gevuld met het verbijsterde ongeloof van de toeschouwers.

‘Verschrikkelijk,’ zei een surveillant zachtjes.

‘Was dat mister Lyall?!’ riep Montague. ‘Het touw is los. Ik zie Bartlett niet. Ik ben alleen. Ik weet niet hoe ik beneden moet komen!’

Een van de surveillanten riep naar boven: ‘Rustig aan, meneer!’

‘Is mister Lyall *gevallen*?!’

‘Ga terug naar het dak, dan er komt iemand naar u toe. Weet u de deur van de binnentrap?’

‘Waar is die?’

‘Er zit een luik in het dak. Wacht daar en we komen naar u toe.’

‘Ik weet niets van een luik. Waar is Kit? Wat is er met Lyall gebeurd?’

De surveillant zei niets. ‘We moeten u naar beneden zien te krijgen.’

‘Ik wil niet dood!’ schreeuwde Montague terug.

‘Met wie bent u daar?’

‘Dat heb ik al verteld. Kit Bartlett. Maar ik weet niet waar hij is. Is mister Lyall gevallen?!’

‘Waar komt u vandaan?’

‘Corpus.’

Montague klauterde naar beneden en sprong het laatste stukje naar het dak. Hij zocht naar het dakluik dat naar de binnentrap leidde. Had zijn vriend Kit dat inmiddels gevonden of had hij zich ergens verstopt? Hoe kon hij zo snel zijn verdwenen?

Er reed een ambulance naar King’s Parade.

Sir Giles Tremlett, de rector van Corpus, was diepbedroefd over de dood van een van zijn *fellows* en vroeg Sidney om de volgende avond bij hem langs te komen. ‘Ik neem aan dat jij de begrafenis zult leiden?’

Het zou Sidneys derde begrafenis van dat jaar worden. Hij zag in de winter veel natuurlijke overlijdensgevallen en het stemde hem verdrietig dat deze zo onnodig was. ‘Ik kende Lyall niet echt.’

‘Desalniettemin zou het passend zijn dat een fellow van Corpus in Grantchester wordt begraven.’

‘Ik neem aan dat hij geen kerkganger was?’

‘Tegenwoordig zijn wetenschappers dat zelden.’ Tremlett schonk een sherry in en stopte daar opeens mee. ‘Sorry, ik vergeet altijd dat je niet van dit spul houdt. Whisky?’

‘Met water graag. Het is nog vroeg.’

De rector was er niet met zijn hoofd bij. Normaal gesproken zou er een bediende in de buurt zijn die de drankjes inschonk, maar het was duidelijk dat hij niet gestoord wilde worden. Sir Giles was een lange man met precieze manieren en slanke, verzorgde handen, en hij was zo fijnbesnaard en onberispelijk gekleed dat elk vermoeden dat hij alleen maar een rol speelde, als sneeuw voor de zon verdween. Zijn uitspraak was perfect, zijn overhemd smetteloos en hij droeg een donker, driedelig, marineblauw pak van Savile Row, met een stropdas van de Grenadiers

Guards. Hij had in de Eerste Wereldoorlog aan de zijde van Harold Macmillan gevochten en hij was een goede vriend van Selwyn Lloyd, de minister van Buitenlandse Zaken. Zijn vrouw, lady Celia, droeg altijd Chanel en hun twee dochters waren met lagere aristocratie getrouwd. Sir Giles werd in het begin van de jaren vijftig onderscheiden met de ridderorde van het Britse Rijk. Hij werd beschouwd als een sleutelfiguur in het Britse establishment; zozeer dat Sidney zich afvroeg of hij een universiteit van Cambridge niet een enigszins achtergebleven gebeurtenis vond.

Als voormalig diplomaat was sir Giles gewend aan de dubbelzinnigheden van het politiek discours en de technische details van de wet, maar het verbaasde hem – sinds hij enkele jaren geleden zijn post had aanvaard – hoe persoonlijk academici hun geschillen opnamen en hoe moeilijk het was om duurzame en bevredigende oplossingen voor hun problemen te vinden. Het was al erg genoeg om zaken te moeten bespreken tijdens de vergaderingen met het bestuur, maar nu een van hun eigen mensen onder verdachte omstandigheden was overleden, moest hij al zijn tact en discretie gebruiken om de zaken glad te strijken. ‘Ik had gehoopt dat dit allemaal binnen de muren van de universiteit had kunnen blijven, maar dat bleek niet mogelijk te zijn. Ik geloof dat jij inspecteur Keating kent?’ vroeg hij.

‘Ik zag hem gisteravond nog, en ik ben ervan overtuigd dat hij in deze zaak is geïnteresseerd.’

‘Dat klopt. Hij is van plan om Rory Montague vanmiddag te ondervragen.’

‘En Bartlett?’

‘Het is een gevoelige zaak. Het was onverantwoordelijk van Lyall om op zo’n tijdstip studenten mee te nemen. Ik weet dat sommigen in het verleden weleens ’s nachts hebben geklommen, maar dat was in hun studententijd. Je zou toch denken dat dat inmiddels uit zijn systeem was. Rory Montague werkt niet bepaald mee aan het onderzoek. Ik hoop dat jij met hem wilt praten, Sidney.’

‘Een pastoraal bezoekje? Maar kan de studentenpastor dat niet beter doen?’

‘Nee, ik wil dat jij gaat. Jij was er tenslotte bij. En het feit dat Kit Bartlett is verdwenen, doet er ook geen goed aan.’

‘Is er nog steeds geen teken van leven van hem?’

‘Geen enkel. Zijn ouders hebben al gebeld. Ze schijnen te weten dat er iets mis is – geen idee hoe – en zullen hun eigen onderzoek beginnen. Ze zouden zelfs naar de pers kunnen stappen, wat natuurlijk het laatste is dat we kunnen gebruiken.’

‘Inderdaad.’

‘Montague zegt dat Bartlett al verdween voor hij aan zijn afdeling begon. En er is nog iets opvallends: zijn kamer is leeg.’

‘Alsof hij al die tijd al van plan was om te verdwijnen?’

‘Precies.’

‘En daarom is Lyalls dood misschien geen ongeluk?’

‘Ik denk dat de politie niet al te veel tijd nodig zal hebben om tot dezelfde conclusie te komen, denk je ook niet? Keating is niet gek en het is zijn taak om in te grijpen. Ik kan alleen maar gissen dat Bartlett is ondergedoken. We moeten natuurlijk met zijn vrienden praten.’

‘Heeft Montague gezien wat er is gebeurd?’

‘Hij kan zich herinneren dat het touw naar hem werd gegooid, maar verder is er niks blijven hangen.’

‘Nog meer?’

‘Hij lijdt aan hoogtevrees, dus hij voelt zich schuldig. Hij zegt dat Lyall het touw niet zou hebben meegenomen als hij niet was meegegaan.’

‘Je vraagt je af waarom hij überhaupt is meegegaan...’

‘Hij was hun fotograaf,’ legde sir Giles uit. ‘En ik vermoed dat hij graag indruk wilde maken. Kit Bartlett is een charismatische figuur en Lyall was zijn mentor.’

‘Pacifisten deden ook vaak roekeloze dingen in de oorlog om te bewijzen dat ze geen lafaards waren.’ Sidney herinnerde zich twee goedlachse vrienden die als brancarddraggers werkzaam waren. Ze weigerden om vijandige soldaten te doden. Moedige mannen, op het strand van Normandië, die voor zijn ogen werden opgeblazen.

‘Ik weet niet of dat ook het verhaal van Montague is. Ik weet ook niet of het zin heeft dat bekend wordt dat hij betrokken is geweest. Het zou kunnen leiden tot een aanklacht wegens doodslag en daar zitten we niet op te wachten.’

Sidney dronk zijn whisky op. ‘Het enige dat we willen, is de waarheid.’

De rector was geïrriteerd. ‘Het laatste dat de universiteit kan gebruiken, is een schandaal. We hebben al een royale respons gehad op onze oproep ter gelegenheid van ons zeshonderdjarig bestaan en een en ander wil ik niet in gevaar brengen.’

‘We moeten erachter zien te komen wat er is gebeurd.’

‘Dat ben ik met je eens. We zullen ons gezaghebbend en eerlijk opstellen. Dat zal mijn officiële insteek zijn.’

‘Dan neem ik aan dat u ook een officiële insteek hebt?’

‘Het is een gevoelige zaak, Sidney.’

‘Kunt u dat misschien toelichten?’

‘Ik weet zeker dat inspecteur Keating zich niet zal vervelen. Met onderzoeken. Met vragen stellen.’

‘Zeker. Maar wat wilt u daarmee zeggen?’

Sir Giles Tremlett wierp Sidney naar wat hij hoopte een vertrouwelijke blik toe. ‘Ik zou graag willen dat je mij vertelt wat hij denkt en dat je me waarschuwt als zijn onderzoek te gedetailleerd wordt, vooral wat het privéleven van de betrokkenen betreft. Ik zou het niet prettig vinden als hij te ver in hun relaties of politieke interesses gaat zitten graven.’

‘Ik dacht dat Lyall getrouwd was?’

‘Hij *was* getrouwd, ja. Maar ik denk dat dat meer voor de show was. Ik hoop je dat ongetwijfeld niet uit te leggen.’

‘U wilt dat ik het politieonderzoek in de gaten houd?’

‘Zo stellig zou ik het niet willen zeggen, maar ik wil graag dat je onze tussenpersoon bent. Inspecteur Keating kent je en vertrouwt je.’

‘Hij vertrouwt me niet meer als hij erachter komt dat ik u alles vertel wat hij van plan is – en hij zal het zeker niet licht opnemen als hij erachter komt dat ik de politie bespioneer.’

‘Ik denk dat we het niet zo zwaar moeten aanzetten. Zoals je ongetwijfeld weet, moet je in Cambridge erg voorzichtig zijn om het woord “spion” in de mond te nemen. Het lijkt tot onfrisse speculaties en daar hebben we er al genoeg van.’

Sidney was zich bewust van het feit dat de universiteit nog niet was hersteld van de schande die ‘de zaak van de vermiste diplomaten’ had veroorzaakt – voormalige studenten Burgess en Maclean die, zo werd aangenomen, vier jaar eerder naar Moskou waren overgelopen. Keating was gevraagd om naar hun verdwijning te kijken, maar die had geprotesteerd dat hij niet genoeg toegang tot het onderzoek had gekregen. Sindsdien waren er heel wat ontwikkelingen geweest. Er gingen ook geruchten dat een andere zogeheten Cambridge Apostle, Kim Philby, ‘een derde man’ was, na zijn ontslag uit MI6 in 1951. Inspecteur Keating had duidelijk gemaakt dat hij dacht dat de nieuw gevormde KGB, die werd geleid door Ivan ‘de Verschrikkelijke’ Serov, de universiteit als een vruchtbare rekruteringsbodem zag.

‘Ik wist niet dat Lyall voor de geheime dienst werkte.’

‘Ik zeg ook niet dat dat zo was.’

Sidney wachtte op een verdere uitleg van de rector, maar die kwam niet. ‘Je kunt niet van me verwachten dat ik hierover in detail treed. Sommige zaken kun je maar beter laten rusten. Ik ben ervan overtuigd dat we deze zaak op een discrete manier kunnen afhandelen.’

‘Daar ben ik niet zo zeker van, sir. Na een dode...’

Sidney wist dat er een duistere kant kleefde aan de relatie tussen de universiteit en de veiligheidsdiensten MI5 en MI6, maar hij had er altijd van afgezien om daar te veel vragen over te stellen. Hij zag wel in dat het aantrekkelijk was om intelligente agenten te werven, maar hij hoopte altijd dat ze daarmee zouden wachten tot de studenten waren afgestudeerd. Het was niet zo moeilijk om mensen uit te buiten die de gevolgen van hun hang naar intrige nog niet konden overzien. En als ze eenmaal de smaak van geheimhouding en bedrog te pakken hadden, kon je er niet altijd van uitgaan dat ze niet naar de andere kant zouden overlopen.

GRANTCHESTER

2

Zes nostalgische mysteries die de jaren '50 en '60 doen herleven

Sidney Chambers, de sympathieke predikant van het dorpje Grantchester én parttime detective, zet zijn speurwerk voort.

Samen met zijn kameraad, inspecteur Geordie Keating, onderzoekt hij een onverwachte en fatale val van de kapel van King's College, Cambridge. Al snel daarna is zijn hulp nodig bij een onderzoek naar brandstichting bij een glamoureuze fotografiestudio en niet veel later volgt een vergiftiging tijdens een cricketwedstrijd.

Ook reist Sidney naar Berlijn, waar de Muur verrijst en hij verstrikt raakt in een web van internationale spionage. Een uitstekende afleiding voor de liefdesperikelen die hem kwellen, zoals gewoonlijk. Moet hij kiezen voor de voorname Amanda, of toch voor de Duitse weduwe Hildegard?

Sidney Chambers en de gevaren van de nacht
is het tweede deel in de serie Grantchester,
bekend van de gelijknamige BBC-serie.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 331

ISBN 978 90 297 3350 2

9 789029 733502